

Arrest

nr. 117 762 van 28 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 7 april 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd deze aanvraag op 30 november 2011 onontvankelijk verklaard. Door de gemachtigde werd verzoekers' aanvraag artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 2 mei 2012 ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

"Er worden medische elementen aangehaald voor SL. De arts-attaché evalueerde deze gegevens (zie kopie in gesloten omslag) en concludeerde dat:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoeningen, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar

leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Rusland.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Rusland."

De arts-attaché schrijft in het verslag verder dat betrokkene kan reizen en dat er geen noodzaak blijkt tot mantelzorg.

Gezien de nodige medische zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Rusland, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

"Verzoekers menen volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing van de Staatsecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dd. 02.05.2012 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard: Het enigste middel bestaat uit een schending van art. 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel én de schending van de materiële motiveringsplicht, doordat, EERSTE ONDERDEEL, de geneesheer-ambtenaar niet zelf de toegankelijkheid heeft onderzocht en beoordeeld, en evenmin - in zoverre het verslag als een bijkomend advies zou worden beschouwd - blijkt op wie hij dan wel een beroep zou hebben gedaan en waarom deze laatste dan als deskundige zou kunnen worden aanvaard, minstens, TWEEDE ONDERDEEL, is de toegankelijkheid van de medische zorgen geenszins naar behoren onderzocht. Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

EERSTE ONDERDEEL

Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient een ambtenaar-geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij. Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: (...). Uit lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de ambtenaar-geneesheer conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, dient te beoordelen. In het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt evenwel dat hij niet persoonlijk een toegankelijkheidsonderzoek heeft gevoerd. De ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn advies immers louter naar een toegankelijkheidsonderzoek van 26.03.2012 en gaat vervolgens over tot het citeren van dit onderzoek. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet zelf het onderzoek heeft gevoerd en hijzelf derhalve geen rekening heeft kunnen houden met alle argumenten zoals ingeroepen in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen. De vraag rijst bovendien hoe de geneesheer-ambtenaar de toegankelijkheid kan beoordelen indien hij zich louter baseert op een onderzoek dat hij niet persoonlijk heeft gevoerd en evenmin blijkt door wie het toegankelijkheidsonderzoek werd afgeleverd. Uit de bestreden beslissing met bijlage blijkt immers niet wie het onderzoek heeft gevoerd en waarom deze persoon dan wel als deskundige kan worden beschouwd. Aldus schendt de bestreden beslissing voormeld artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet daar de toegankelijkheid niet door een arts of ambtenaar-geneesheer werd

onderzocht en beoordeeld, doch wel door een voor verzoekers onbekend persoon (wellicht door de gemachtigde van verwerende partij zelf). Indien het toegankelijkheidsonderzoek zelf werd opgesteld door de gemachtigde van verwerende partij die naderhand de bestreden ongegrondheidsbeslissing heeft genomen, dan zou zulks neerkomen op een advies omtrent de toegankelijkheid door de geneesheer- ambtenaar aan de gemachtigde louter op basis van diens eigen onderzoek. Zulks is uiteraard strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. De geneesheer- ambtenaar had immers zelf de door verzoekers in hun verzoekschrift ingeroepen argumenten omtrent de niet toegankelijkheid moeten beoordelen, hetgeen in casu niet is gebeurd nu de beoordeling over de toegankelijkheid louter gebeurde door een niet- geneesheer-ambtenaar en de geneesheer-ambtenaar dit toegankelijkheidsonderzoek vervolgens enkel heeft geciteerd zonder eigen gefundeerde beoordeling ter zake.

TWEEDE ONDERDEEL

Zelfs wanneer zou worden geoordeeld dat de geneesheer-ambtenaar de toegankelijkheid van de medische zorgen heeft beoordeeld (*quod non*), dan nog dient te worden opgemerkt dat zulks niet naar behoren is gedaan. Niettegenstaande de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, is de Raad wel bevoegd om in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In casu moet worden opgemerkt dat verwerende partij geenszins de feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld, minstens moet worden aangenomen dat verwerende partij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen. Uit de bestreden beslissing, samengelezen met het medisch verslag van de ambtenaar- geneesheer, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat verzoeksters aandoening beschouwd wordt als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, doch dat behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar én toegankelijk zouden zijn voor verzoekster. In het geciteerde toegankelijkheidsonderzoek wordt daarbij verwezen naar het IOM Country Fact Sheets, Russian Fédération, 2011, p.8-10, en wordt gesteld dat de staat alle Russische burgers recht hebben op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. Uit nazicht van de aangehaalde bronnen in dit toegankelijkheidsonderzoek blijkt evenwel dat er enkel in het algemeen wordt gesproken over de gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. Uit niks blijkt dat deze betrekking hebben op mentale zorgen. Uit algemeen beschikbare informatie op het internet blijkt daarentegen dat de dergelijke zorgen niet inbegrepen zijn in het ziektekostenverzekeringssysteem. Zie Valéry Krasnov, Isaak Gurovich en Alexey Brobov, 'Country profile: Russian Fédération: mental healthcare and reform', International Psychiatry, Volume 7, nr. 2, april 2010, p.39, te vinden op http://www.rcpsych.ac.uk/pdf/I_Pv7n2.pdf: 'Psychiatric care is financed from the fédéral budget and is not included in the state medical Insurance system.' Niettegenstaande de bewering van verwerende partij blijkt uit hoger vermeld document dat de medische aandoening van verzoeker geenszins gratis kan worden behandeld in zijn land van herkomst (schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel). Daarenboven blijkt uit onderzoek dat de psychisch-medische zorgen voor 75% van de ondervraagde personen in de Russische Federatie financieel niet toegankelijk zijn (Zie Simon GE et al. Prevalence and predictors of depression treatment in an international primary care study. American Journal of Psychiatry, 2004, 161: 1626-1634, zoals aangehaald in World Health Organization and World Organization of Family Doctors (Wonca), Integrating mental health into primary care: a global perspective, http://www.who.int/mental_health/resources/mentalhealth_PHC_2008.pdf, 2008, 34). Uit geen van de door verwerende partij aangehaalde argumenten blijkt dan ook dat de (financiële) toegankelijkheid voldoende is gegarandeerd. Daarenboven moet worden opgemerkt dat niettegenstaande verwerende partij erkent dat de medische zorgen van minder goede kwaliteit zijn, zij ten onrechte stelt dat zulks niet als argument mag worden weerhouden. Nochtans blijkt uit het verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen dat verzoekster in haar land van herkomst niet zal kunnen beschikken over medische zorgen van een aanvaardbaar kwalitatief niveau. Verwerende partij stelt enkel dat het niveau van de kwaliteit van de medische zorgen niet gelijkwaardig moet zijn aan het niveau in België, doch rept met geen woord over het feit of het niveau in Rusland wel van een afdoend aanvaardbare kwaliteit kan worden beschouwd. Uit een lezing in de bestreden beslissing dat de kwaliteit 'niet top' is, zou kunnen worden aangenomen dat zulks niet het geval is. Verzoekers toonden overigens in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen aan dat de meeste beoefenaars ten gevolge van de isolatie van de psychiatrie en de beperkte fondsen van de psychische gezondheidszorg ten tijde van de Sovjet-Unie, de nodige kennis en vaardigheden ontberen om een doeltreffende medische en psycho-sociale behandeling te bezorgen. (Zie hieromtrent Rachel Jenkins et al. Mental health reform in the Russian Fédération: an integrated approach to achieve social inclusion and recovery in Bulletin of the World Health Organization Volume 85, Number 11, November 2007, (858-

866) en ook te vinden op <http://www.who.int/bulletin/volumes/85/11/06-039156/en/>.) Van enige modernisatie van de gehanteerde behandelingswijzen is bovendien nog geen sprake, gelet op de beperkte financiële fondsen voor de psychische gezondheidszorg (Zie Russian Fédération: "Operational Guidance Note: Russian Fédération" <http://www.ecoi.net/russian-federation>. 17.11.2008). Zie ook Valéry Krasnov, Isaak Gurovich en Alexey Brobov, 'Country profile: Russian Fédération: mental healthcare and reform', *International Psychiatry, Volume 7, nr. 2, april 2010, p.39*). Aldus is zonder meer duidelijk dat verzoekster niet zal kunnen beschikken over medische zorgen van een afdoend aanvaardbaar kwalitatief niveau. Door in de bestreden beslissing niks te stellen omtrent de aanvaardbaarheid en het afdoend karakter van de kwaliteit van de medische zorgen, zijn de in het middel opgesomde beginselen schonden."

2.2. Verzoekers betogen dat de ambtenaar-geneesheer niet 'persoonlijk' een toegankelijkheids-onderzoek heeft gevoerd; dat in de beslissing ten onrechte wordt voorgehouden dat medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland en dat ten onrechte niks gesteld wordt omtrent de kwaliteit van behandelingen in Rusland. Verzoekers zijn vooreerst gegriefd doordat de ambtenaar-geneesheer het toegankelijkheidsonderzoek niet persoonlijk heeft gevoerd, en niet blijkt door wie het werd gevoerd, alsook, indien het toegankelijkheidsonderzoek door de gemachtigde zelf zou zijn gevoerd, dat dit strijdig is met artikel 9ter van de vreemdelingenwet, nu dit zou "neerkomen op een advies omtrent de toegankelijkheid door de geneesheer-ambtenaar aan de gemachtigde louter op basis van diens eigen onderzoek".

Artikel 9ter, § 1, 5e lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

De expliciete eis van de wetgever is dan ook dat de ambtenaar-geneesheer de toegankelijkheid beoordeelt. Uit het medisch advies blijkt dat dit is gebeurd. Door een uiteenzetting omtrent de toegankelijkheid in zijn advies op te nemen, maakt de ambtenaar-geneesheer deze tot de zijne. Hij heeft immers steeds de mogelijkheid om deze uiteenzetting niet over te nemen, of te nuanceren of verder uit te bouwen. Hij bevestigt deze uiteenzetting met zijn handtekening en verantwoordelijkheid als arts, waardoor deze uiteenzetting het karakter van een medische appreciatie krijgt. Dit ondertekend medisch advies onderbouwt dienvolgens mee de bestreden beslissing,

Uit het *in casu* verleende medisch advies, blijkt zeer duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer aldus heeft gehandeld, aangezien hij niet alleen de gegevens van het toegankelijkheidsonderzoek herneemt, doch de subtitel "Toegankelijkheid" ook afsluit met "Hieruit kan worden besloten dat ...".

Derhalve kan niet worden ontkend dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling heeft beoordeeld.

Verzoekers' kritiek, met name dat niet gewaarborgd is dat verzoekers toegang zullen hebben tot de medische zorgen, en dat de medische zorg sowieso niet betaalbaar zou zijn, kan niet worden gevolgd.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat er voor de medische problemen van verzoeker behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden beschikbaar zijn in het herkomstland. Dit wordt door verzoekers ook niet betwist.

Verzoekers menen echter dat de vereiste medische zorg voor hen niet toegankelijk zou zijn en verwijzen naar een aantal bronnen waaruit zou blijken dat de medische aandoeningen van verzoeker niet gratis zouden kunnen worden behandeld.

Verzoekers hebben de beslissing niet goed gelezen, nu daarin, naast de opmerking dat "Alle Russische burgers hebben recht op gratis gezondheidszorg die door de overheid wordt gegarandeerd via een systeem van verplichte ziektekostenverzekering (OMS)" en dat door de gemachtigde tevens wordt opgemerkt dat "Desondanks voorziet de staat gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. De behandeling van geestelijke aandoeningen staat op de lijn van gratis medicatie." Er

werd tevens op gewezen dat verzoekers bij terugkeer steeds een beroep kunnen doen op de IOM en zo kunnen beschikken over microkredieten ter ondersteuning bij de opbouw van een nieuw leven.

Gezien voormelde motieven kunnen verzoekers niet gevolgd worden in het betoog dat de financiële toegankelijkheid onvoldoende gegarandeerd zou zijn. Bovendien neemt verzoekers' kritiek niet weg dat uit de vele arresten van het EHRM die in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 (nr. 26565/05) worden aangehaald, blijkt dat zelfs een aanzienlijke kost van gezondheidszorg in het land van herkomst geen beletsel vormt voor een uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling naar zijn land van herkomst.

In zoverre verzoekers met hun uiteenzetting trachten een nieuwe beoordeling van hun aanvraag om machtiging tot verblijf te verkrijgen, moet er worden op gewezen dat de rechter in vreemdelingenzaken optreedt als annulatierechter en een administratieve beslissing aan de wet toetst, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verder voeren verzoekers aan dat in de bestreden beslissing niets is gesteld nopens de aanvaardbaarheid en het afdoend karakter van de kwaliteit van de gezondheidszorg. Volgens verzoekers zou immers vaststaan dat zij niet zullen kunnen beschikken over medische zorgen van een aanvaardbaar kwalitatief niveau.

De ambtenaar-geneesheer heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geantwoord op verzoekers hun kritiek dat deze niet kan worden gevolgd nu het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van het systeem in het land van herkomst vergelijkbaar zou zijn met dat in België.

Verzoekers uiten kritiek op het advies van de ambtenaar-geneesheer, doch tonen niet aan dat de inhoud hiervan op een kennelijk onzorgvuldige of onredelijke wijze tot stand zou zijn gekomen.

De ambtenaar-geneesheer komt dan ook tot conclusie dat betrokkene, hoewel hij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie en behandeling/opvolging beschikbaar zijn in Rusland. Verzoekers tonen niet aan dat zij geen adequate behandeling kunnen verkrijgen in hun herkomstland.

2.3 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoekers verschaffen geen andere toelichtingen bij het middel dan deze die hierboven reeds werden besproken. Met dergelijk betoog, waarin de schending tot de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt toegelicht, maken de verzoekers echter niet duidelijk op welke wijze de thans bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden. Nog minder tonen de verzoekers aan de hand van concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken elementen aan dat in hun geval dergelijke humanitaire redenen aanwezig zijn die op dwingende wijze pleiten tegen een eventuele uitwijzing naar hun land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is, in zoverre zij al op ontvankelijke wijze is aangevoerd, niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC